

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים וילדיהם דרור הלל ואשר יש' עווד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים לרפואת חיים שמואל בן סימה לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

דף קי"ב

חטאת שנתכפרו בעליה דינה למיתה

א. מי שהתחייב חטאת, והפריש בהמה לחטאתו, ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, והקריבה, ואחרי שהקריב את השניה נמצאת הראשונה, הרי זו חטאת שנתכפרו בעליה באחר, והלכה למשה מסיני שדינה של השניה למיתה.

ב. אולם אם מתחילה הפריש שתי בהמות לחטאתו, שאם תמות האחת יביא את חברתה, כשהקריב את הראשונה, אין דינה של שניה למיתה, כי מתחילה לא הוקדשה לחטאת, אלא אם תמות הראשונה, ומאחר שלא מתה הראשונה, אין השניה חטאת שנתכפרו בעליה, אלא קדושת עולה עליה, ולכן תימכר, ויביא בדמיה עולה.

ג. ואם מתחילה הפריש בהמה אחת לחטאתו, ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, וקודם שהקריבה נמצאת הראשונה, ונמצא שלפניו שתי חטאות שהופרשו להקרבה:

לדעת רבי – מקריב את השניה, והראשונה דינה למיתה, כי בשעה שהפריש את השניה על מנת להקריבה, נחשבת הראשונה שהיתה באותה שעה אבודה, כאילו נתכפרו בעליה בשניה.

ולדעת חכמים – מאחר שבשעה שהפריש את השניה, עוד לא הקריבה, וכשבא להקריב, שתיהן לפניו, אין השניה נדחית למיתה, אלא אחת קריבה לחטאת, והשניה לקדושת עולה.

- ובאופנים שהחטאת השניה אינה הולכת למיתה אלא קדושת עולה עליה:

אם היתה החטאת של נשיא, שהוא חטאת זכר, בדיעבד אף אם קרב בעצמו לעולה, הוא כשר.

אבל אם היתה החטאת של הדיוט, שהיא חטאת נקיבה, אי אפשר שתהא קריבה בעצמה לעולה, כי העולה באה מן הזכרים ולא מן הנקיבות.

סליק פרק השוחט והמעלה

פרק ארבעה עשר פרת חטאת

דיני המשנה יתבארו בעזה"י על סדר הגמרא.

פרת חטאת שנעשית חוץ מגתה

פרה אדומה נשחטת ונשרפת בגת, [=גומא עמוקה כגת, שתקנו לעשותה שם, כדי שאחר השריפה יתאסף שם אפרה בנקל, והיו עושים את הגת במקום הראוי לעשיית הפרה, כפי שיתבאר להלן בעזה"י], ואם נעשית מחוץ לאותה גת היא פסולה.

ומכל מקום, השוחט אותה [או שורף אותה], מחוץ לגת, [אף שנעשית שלא במקום מצווה], פטור מכרת של שחוטי חוץ, כי נאמר בעניין שחוטי חוץ, "וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ", ללמד, שלא הקפיד הכתוב על עשיה בחוץ, [ולענוש כרת], אלא דבר שהיה ראוי לבוא להיעשות בעזרה, פתח אוהל מועד, ונעשה בחוץ, אבל דבר שאינו ראוי לבוא להיעשות שם, כעשיית הפרה, אין חייבים עליו, כשנעשה בחוץ.

דף קי"ג

מקום עשיית הפרה

כך הם סדר המעשים הנעשים בפרה אדומה, עד שנעשית אפר, הכשר לעשות ממנו מי חטאת לטהר טמאים: (א) שחיטה. (ב) הזאה. (ג) שרפה. שנאמר "וַיִּקְחוּ אֵלָיֶךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיךָ עַל. וַיִּנְתְּנָם אֵתָּה אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיָא אֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו. וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֶכַח פָּנָיו אֹהֶל מוֹעֵד מִדָּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים. וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֲרָה וְאֶת בְּשָׂרָהּ וְאֶת דָּמָהּ עַל פְּרִשָׁה יִשְׂרָף. וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וַיִּשְׂנֵי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹדַת שְׂרַפַת הַפָּרָה... וְאָסַף אִישׁ טְהוֹר אֶת אֶפְרַת הַפָּרָה וְהֵנִיחַ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טְהוֹר וְהִיטָה לְעֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נִדְּהָ חֲטָאת הוּא".

ולהלן יתבאר היכן הוא מקום עשיית המעשים הללו.

א. **חוץ למחנה.** [כלומר חוץ לשלוש מחנות].

לעניין השחיטה מפורש בתורה, שתהא חוץ למחנה, שנאמר, "וְהוֹצִיָא אֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה", ולכן אם נשחטה בתוך המחנה, [אף על פי שבכך נתקרבה להיכל], היא פסולה.

ולעניין ההזאה והשרפה, לא נתפרש בסוגיה, אם צריך שיהיו חוץ לשלוש מחנות, אולם מסתבר כן. [ולא רק לדעת רבי יוחנן, המקיש את ההזאה לשחיטה, אלא אף לדעת ריש לקיש, כי מסתבר

שהכתוב, "וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מְחוּץ לַמַּחֲנֶה", מדבר בכל המעשים האמורים בפרשה, ולא רק בשחיטה]. ויל"ע בדבר.

ב. נכח פני אוהל מועד [כלומר כנגד פתח ההיכל].

לעניין ההזאה מפורש בתורה, שתהא כנגד פתח ההיכל, שנאמר, "וְהִזָּה אֶל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד", ולכן, אם לא נעשית כנגד פתח ההיכל, [אפילו אם נתקרבה להיכל], היא פסולה.

ולדעת רבי יוחנן – גם השחיטה והשריפה צריכים להיות כנגד פתח ההיכל, כי שניהם הוקשו להזאה, שנאמר, "וְשָׁחַט ... וְהִזָּה ... וְשָׂרַף".

ולדעת ריש לקיש – השחיטה אינה צריכה להיות כנגד פתח ההיכל, כי לא נאמר בכתוב, "אֶל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד", אלא בהזאה שאחר השחיטה, אבל בשחיטה כל מקום שתהא חוץ למחנה היא כשרה. [ולעניין השריפה, לא נתפרשה דעתו בסוגיה, אולם יתכן, שבה מודה ריש לקיש, שצריכה להיות כנגד הפתח, כי היא אמורה בעניין אחר ההזאה, ובהזאה כבר נתפרש שתעשה כנגד פתח ההיכל. ויל"ע בדבר].

ולדעת רב אושעיא – גם השחיטה וגם השריפה אינם צריכים להיות כנגד פתח ההיכל. לעניין השחיטה, הטעם שאינה צריכה להיות כנגד הפתח הוא כפי שנתבאר בדברי ריש לקיש. ולעניין השריפה הטעם שאינה צריכה להיות כנגד הפתח, כי נאמר "עַל פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף", ולדעת רב אושעיא, כוונת הכתוב, שישרפנה באותו מקום שפירשה למיתה, כלומר במקום שחיטתה, ומאחר שהשחיטה כשרה גם שלא כנגד הפתח, גם השריפה כשרה שלא כנגד הפתח.

ג. במקום טהור.

כתבו התוס', שיש לשרוף את הפרה במקום טהור, שנאמר בעניין פר כהן משיח, "וְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפָּר אֶל מְחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל מְקוֹם טָהוֹר אֶל שְׂפָף הַדְּשָׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל גַּצִּים בָּאֵשׁ עַל שְׂפָף הַדְּשָׁן וְשָׂרַף", ודין פרה אדומה למד מדין פר כהן משיח, כמבואר בדף ק"ה.

לדעת ריש לקיש – מאחר שיש לשחוט [ולשרוף] את הפרה במקום טהור, אין לעשות זאת אלא במקום שבדקוהו, שאין תחתיו שום קבר המטמא. אבל אם לא בדקו את המקום, יש לחוש שיש תחתיו טומאה, כי לדעת ריש לקיש, גם בארץ ישראל ירד המבול, וכשירד המבול, מתו בני אדם בכל המקומות, ולכן בכל מקום יש לחוש שמא יש שם מת.

ולדעת רבי יוחנן – אף על פי שיש לשחוט [ולשרוף] את הפרה במקום טהור, אין צריך לבדוק את המקום שנעשית בו, כי כל ארץ ישראל בחזקת טהרה ובדוקה שאין בה מתים. ואין לחוש למתי מבול כי לדעת רבי יוחנן, בארץ ישראל לא ירד מבול.

"בְּן אָדָם אָמַר לָהּ אֵת אֶרֶץ לֹא

מְטֵהָהּ הִיא לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם"

לדעת רבי יוחנן – הכתוב הזה מלמד, שבארץ ישראל לא ירד מבול, כי כך פירושו, "בְּן אָדָם אָמַר לָהּ", בלשון שאלה, וכי "אֵת אֶרֶץ לֹא מְטֵהָהּ"? הלא ודאי שאת טהורה, שכן, "הִיא לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם", כלומר, שהרי לא ירד עליה המבול, ולא מתו בה בני אדם בכל מקום.

ולדעת ריש לקיש – הכתוב הזה מלמד, שבארץ ישראל ירד מבול, כי כך פירושו, "בְּן אָדָם אָמַר לָהּ", בלשון קביעה, "אֵת אֶרֶץ לֹא מְטֵהָהּ", כלומר כולך בחזקת טמאה, ואין להוציאך מכלל שאר העולם שהוא בחזקת טומאה מחמת מתי המבול, שכן גם בך ירד המבול, וסיום הפסוק הוא בלשון שאלה, וכי "הִיא לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם", שנטהר אותה? הלא ודאי גם עליה ירד מבול, ונטמאה.

שמירת טהרה לצורך עשיית מי חטאת

כשהיו שורפים פרה אדומה, לצורך עשיית מי חטאת, היו עושים תחילה דברים רבים לטהר את השורף מכל חשש טומאה.

ואחד מן הדברים שהיו עושים, היה, לטהר אותו על ידי מי חטאת של כל הפרות שנעשו עד אותו הזמן, כשהמזים עליו מאותם מי חטאת, יהיו ילדים ששמרו עליהם מיום לידתם מכל טומאה.

ולצורך שמירת אותם ילדים מטומאה, היו מביאים את אימותיהם בעודן מעוברות, לחצרות שהיו בנויות בירושלים על גבי סלע שיש תחתיו חלל, וכך אין לחוש על גביו לטומאת קבר שתחתיו, [שכן בסלע עצמו ודאי לא קבור מת, כי אין קוברים בתוך סלע, וגם אין לחוש לטומאה של קבר תחת הסלע, כי אפילו אם יש שם קבר, החלל שעל גבי הקבר חוצץ מפני הטומאה], וכך הילדים הללו בחזקת טהורים [עד שיהיו ראויים לזיבה].

וכשצריכים את הילדים, שיבואו להזות על הכהן הבא לשרוף את הפרה, מוליכים אותם בשוורים, שעל גביהם דלתות, [להפסיק בין התינוקות לקרקע, כדי שלא יאהילו על קבר התהום בלכתם למלאות מים חיים לקידוש מן השילוח], וממלאים מים בכוסות של אבן, [שאינם מקבלים טומאה]. ומקדשים את

המים במי חטאת, ומזים על הכהן הבא לשרוף.

לדעת ריש לקיש – הטעם שהיו עושים כל זאת, הוא משום שבאמת יש לחוש בכל מקום לטומאת מתי מבול הקבורים בו, ואם לא יעשו את הדברים הנ"ל, לשמור את הילדים מטומאה, יש לחוש שהם טמאים, והשורף פסול לשריפת הפרה.

ולדעת רבי יוחנן – מעיקר הדין, אין צורך בכל הדברים הללו, כי ארץ ישראל בחזקת בדוקה ממתים, כי לדעתו לא ירד מבול בארץ ישראל, ולכן, גם אם לא עשו כל זאת, השורף נטהר במי חטאת שמזים עליו, ושורף את הפרה בהכשר. והטעם שהוצרכו לכל זאת, הוא מפני מעלה שעשו חכמים בעשיית הפרה, שיהיו כל מעשיה בטהרה גדולה, אף יותר מכדי הצריך לה. [והטעם שעשו בפרה מעלה זו, ומעלות נוספות המבוארות במסכת פרה, כי נחלקו חכמים עם הצדוקים, האם כהן טבול יום שלא העריב שמשו כשר לשרוף את הפרה, שחכמים מכשירים, והצדוקים פוסלים. ולהראות שאין נוהגים כצדוקים, היו מטמאים את הכהן בשרץ ומטבילים אותו, כדי שיהיה טבול יום בשעת שריפת הפרה. ומאחר שאנו מזלזלים בפרה לעניין זה, שאנו מטמאים את הכהן בשרץ, עשו בה מעלות רבות אחרות לשומרה בטהרה, שלא יזלזלו ויטמאו אותה גם שלא כדין].

מדוע לא גזרו טומאה על ירושלים

פעם אחת מצאו עצמות בלשכת דיר העצים [שבעזרת הנשים], ובקשו לגזור טומאה על ירושלים, [כלומר שכל מקום יהיה בחזקת טמא, עד שיהיה בדוק מטומאה, ולא יהיו המקומות בחזקת טהרה בלא בדיקה].

עמד רבי יהושע על רגליו, לבטל את הדבר, ואמר: לא בושה היא לנו, שנגזור טומאה על עיר אבותינו, איה מתי מבול, איה מתי נבוכדנצר, כלומר הלא ירושלים עדיפה משאר מקומות, שאין בה לא קברי מתי מבול, ולא קברי מתי נבוכדנצר, ולמה נגזור עליה טומאה.

ולדעת רבי יוחנן – אמנם, אין בירושלים לא קברי מתי מבול, ולא קברי מתי נבוכדנצר, אולם הטעם לכך שונה, קברי מתי מבול לא היו בה מעולם, כי לא ירד מבול בארץ ישראל, וקברי מתי נבוכדנצר, היו בה בשעה שהרגם נבוכדנצר, אלא שפינו אותם אחר כך מירושלים.

ולדעת רבי לקיש – הטעם בשניהם שווה, כי מתחילה היו בירושלים גם קברי מתי מבול וגם קברי מתי נבוכדנצר, כי גם המבול היה בירושלים, וגם נבוכדנצר הרג בירושלים, אבל לאחר זמן פינו מירושלים את כל המתים. [ודווקא מירושלים פינו אותם, אבל משאר ארץ ישראל לא פינו אותם, ואינה בחזקת בדוקה מחמת מתי המבול שהיו בה].

"מַכַּל אֲשֶׁר בְּחָרְבָהּ מֵתוֹ"

לדעת רבי יוחנן – כוונת הכתוב לומר, שאף אותם בני אדם שהיו במקום החרב [=יבש], שלא ירד בו מבול, מתו, ומכאן שהיה מקום שלא ירד בו מבול, והוא ארץ ישראל, והסיבה שמתו בו, אף שלא ירד שם מבול, כי היה בעולם חום גדול, מהמים שירדו בשאר מקומות, ומתו אלו שבחרבה מחמת אותו החום. ומאחר שלא ירד שם המבול, אלא בחום מתו, לא נשקעו המתים בארץ, אלא היו על גבי הארץ, וקברום הבאים אחריהם בבתי קברות, ולכן אין לחוש לטומאה בכל הארץ, מה שאין כן בשאר מקומות, שנשקעו שם המתים בכל מקום על ידי הטיט, ונעשו כל המקומות בחזקת טומאה. [נדבר זה שהיו מי המבול רותחים, למד רב חסדא, ממה שנאמר בסוף "וַיִּשְׁכְּפוּ הַמַּיִם", שהכוונה לכך שנתקררו מרתיחתם, שכן מצינו אצל אחשוורוש לשון זה, "וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׁכָכָה", שהכוונה לקירור חמת המלך, ומתוך שנאמר במים, שנתקררו מרתיחתם, למדנו, שתחילה היו רותחים].

ולדעת ריש לקיש – כוונת הכתוב לומר, שכל אלו שהיו במקום שהיתה בו חרבה [=יבשה] קודם המבול, מתו במבול, [ובכלל זה ארץ ישראל שירד בה מבול כבשאר מקומות], והטעם שנקראו המקומות הללו על שם מה שהיה בהם קודם המבול, כי הגזרה היתה תלויה בדבר זה, שכן לא נגזרה גזרה על דגים שבים.

הניצולים שמחוץ לתיבה

מבואר בסוגיה, שמלבד נח ואשר עמו בתיבה, נצלו מהמבול גם הראם, שלא נכנס לתיבה מחמת גודלו, וכן עוג מלך הבשן, [שנקרא הפליט, כמו שכתוב "וַיָּבֵא הַפְּלִיט", על שם שפלט מדור המבול].

ומבואר בסוגיה, שלדעת רבי יוחנן, אין להקשות איך ניצלו מהמבול, כי ניתן לומר שעמדו בארץ ישראל, ולא ירד עליהם מבול.

אולם לדעת ריש לקיש, בכל מקום היה מבול, ונאמרו כמה ביאורים כיצד ניצל הראם מהמבול.

- רבי ינאי אמר, שהכניסו לתיבה גורי ראמים, ומאחר שהם קטנים, היה להם מקום בתיבה.

אולם דבריו נדחו, מעדותו של רבה בר בר חנה, ונאמרו כמה ביאורים כיצד ניצל הראם מהמבול.

- רבי ינאי אמר, שהכניסו לתיבה גורי ראמים, ומאחר שהם קטנים, היה להם מקום בתיבה.

אולם דבריו נדחו, מעדותו של רבה בר בר חנה, ונאמרו כמה ביאורים כיצד ניצל הראם מהמבול.

- רבי ינאי אמר, שהכניסו לתיבה גורי ראמים, ומאחר שהם קטנים, היה להם מקום בתיבה.

שראה ראם בן יומו, שהוא גדול כהר תבור, כלומר ארבעים פרסה, ואורך צוארו שלושה פרסאות, ומקום הנחת ראשו פרסה ומחצה, וכשהטיל גלל סכר בכך את הירדן וסתם את הילוך מימיו, ואם כן גם לגורי ראמים לא היה מקום בתיבה.

- ורבי יוחנן וריש לקיש אמרו, שהראם עמד בצד התיבה, והכניס את ראש חוטמו לתיבה, כדי שיוכל לנשום באויר הקריר שבתוכה, וקשרו את קרניו בתיבה, כדי שלא ישמט ממנה.

ולפי זה רק בתוך התיבה היה האויר קריר אבל מחוצה לה היה אויר חם שאי אפשר לחיות בו. ודחו זאת כי אם סמוך לתיבה היה חם איך לא נמס הזפת שהיתה מזופפת בו.

- ומסקנת הגמרא, שכל המים שבצד התיבה לא היו רותחים אלא קרירים, ומי שהיה בסמוך לתיבה אף מבחוץ, לא היה מת מחום המים או האויר, ולכן לא נמס הזפת, אלא שבעלי חיים קטנים שהיו בצד התיבה, אף שלא מתו מהחום, טבעו במים מחמת עומקם, אבל הראם ועוג מלך הבשן, מחמת גובהם, ניצלו גם מטביעה, וכך שרדו מהמבול.

משמותיה של בבל

א. מצולה. כמו שנאמר עליה, "האמר לצולה [=לבבל] חֲרָבִי [התייבש]". וביאר ריש לקיש, שהסיבה שבבל נקראת כן, **כי כל מתי מבול נצטללו לשם.** ואמר ריש לקיש, אין הכוונה שכל מתי מבול ממש צללו לשם, אלא רובם, אבל גם בשאר מקומות נקברו באדמה מחמת הטיט שהיה בכל מקום, ולכן גם בשאר ארצות יש ממתים מבול.

ב. שנער. כמו שנאמר בעניין דור הפלגה "וַיִּמְצְאוּ בְקֶעֶף בְּאֶרֶץ שְׁנַעַר ... עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ בְּבֵל". לדעת רבי יוחנן, הסיבה שבבל נקראת כן, **כי כל מתי מבול ננערו שם.** ולדעת רבי אבהו, הסיבה שבבל נקראת כן, **כי מנערת את עשיריה,** שמחמת שאינם מרחמים על הבריות, אין עשירותם נמשכת שלושה דורות. [וכן מבואר במסכת ביצה, שאינם מרחמים על הבריות, ולכן הם יורדי גהינם].

אכילה מעפר בבל

אמר רבי אמי, **כל האוכל מעפרה של בבל, כאילו אוכל בשר אבותיו.** וכן שנינו בברייתא, כל האוכל מעפרה של בבל, כאילו אוכל בשר אבותיו. וי"א **כאילו אוכל שקצים ורמשים** [של מבול].

שעיר המשתלח שנשחט בחוץ [שלא כמצוותו] שעיר המשתלח מצווה להשליכו מראשו של צוק גבוה, כמו ששנינו במסכת יומא, "ודחפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד, ולא היה מגיע לחצי ההר, עד שנעשה אברים אברים".

ואם נשחט חוץ לעזרה שלא כמצוותו, **אין חייבים על כך כרת של שחוטי חוץ.**

כשנשחט חוץ לעזרה אחרי שכבר התוודה עליו הכהן הגדול, אין חייבים עליו משום שחוטי חוץ, **כי נאמר בעניין שחוטי חוץ, "וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ",** ללמד, שלא הקפיד הכתוב על עשיה בחוץ, [ולענוש כרת], אלא דבר שהיה ראוי לבוא להיעשות בעזרה, פתח אוהל מועד, ונעשה בחוץ, אבל דבר שאינו ראוי לבוא להיעשות שם, כשעיר שאחר הוידוי שאין עומד להיכנס לעזרה אלא להשתלח לעזאזל אין חייבים עליו.

ואף כשנשחט השעיר חוץ לעזרה, קודם שנתוודה עליו הכהן הגדול, שאז אין לפטור את השוחט מכרת מהכתוב הנ"ל, כי שעיר זה היה עומד להיכנס לעזרה, והרי הוא בכלל, "וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ", מכל מקום השוחט פטור, **כי נאמר כתוב נוסף, "וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ לְהַקְרִיב קֶרְבָּן לַה'".** ללמד שרק זה שעומד להיכנס לעזרה להקרבה, חייבים עליו משום שחוטי חוץ, להוציא את השעיר המשתלח, שאף כשהוא עתיד להיכנס לעזרה, [כגון קודם וידוי], מכל מקום אינו עתיד להיכנס להקרבה.

קדשי בדק הבית שנשחטו בחוץ

השוחט קדשי בדק הבית בחוץ, **פטור מכרת, כי נאמר בעניין שחוטי חוץ "וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוּ".**

- י"מ שהכתוב הזה מלמד, שלא הקפידה תורה על עשיה בחוץ, [ולענוש כרת], אלא דבר שהיה ראוי לבוא להיעשות בעזרה, פתח אוהל מועד, ונעשה בחוץ, אבל דבר שאינו ראוי לבוא להיעשות שם, כקדשי בדק הבית, שמן הסתם אינם תמימים, אלא בעלי מומים, [כי המתפיס תמימים לבדק הבית עובר בעשה], ומשום כך אינם ראויים להקרבה, אין חייבים עליהם.

- י"מ שהכתוב הזה מלמד, שלא הקפידה תורה על עשיה בחוץ, [ולענוש כרת], אלא דבר שהוא עתיד בפועל לבוא להיעשות בעזרה, פתח אוהל מועד, ונעשה בחוץ, אבל דבר שאינו עתיד לבוא להיעשות שם, כקדשי בדק הבית, שאפילו כשהם תמימים, אינם עתידים להיקרב, כי אינם קדושים להקרבה, אין חייבים עליהם.